

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2021/10

Gyülekezeti batyus piknik

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Hálaadás...

Bertha Zoltán lelkésszentelése óta, 11 éven keresztül volt gyülekezetünk beosztott lelkésze. 2021 augusztusától kinevezték a Református Kollégium Dóczy Gimnáziumának iskolalelkészévé, vallás-tanárává. Istentisztelet keretében adtunk hálát közöttünk végzett szolgálataiért: köszöntve, nem pedig búcsúztatva őt. Abban bízunk ugyanis, hogy a továbbiakban is gyülekezetünk szolgáló tagja marad, és hálásak vagyunk azért, hogy a Dóczyban ő fogja egyengetni a fiatalok lelki fejlődését. Hiszen stratégiai kérdés, hogy egyházi iskoláink spirituális jellegét az ifjúsági misszióban tapasztalatokat szerzett, elkötelezett lelkészeink formálják.

2011. Ifis évnnyitó

Márk dráma

Gondnoki köszöntő

Pál apostol a thesszalonikai gyülekezet tagjainak címzett első levelében a következőkről ír: „Mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata a Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,16-18)

Kedves Zoltán! Örültünk, amikor szolgálatvégzésednek erről a helyéről egyre többször, egyre többünket szólítottál meg Isten Lelke által. A saját életedből vett mozzanatokkal magyarázva, alátámasztva az ígét.

Kedves Zoli! Imádkoztunk, azért, hogy Isten adjon bölcsességet, kitartást, erőt az élet különböző területein.

Kedves Testvérünk, Zoli! Mindig hálát adtunk azért az Istennek, hogy te köztünk vagy. Mindig hálát adtunk azért neki, mert láttuk, hogy befogadtad Őt, és hagytad, hogy Lelke dolgozzon benned és formáljon téged.

Drága Testvérünk, Zoli! Kívánjuk és kérjük az Istent arra, hogy majd a jövőben, az új szolgálati területeden építsd a közösséget a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak dicsőségére.

Kerti Péter

Generációkon átívelő gondviselés

2000 szeptemberében, az akkor kilencedikes Zoli abba az osztályba járt, éppen a Dóczyban, ahol kezdő tanárként történelmet tanítottam. Gondolkodásának formálódását tehát elsősorban a gimnáziumban követhettem végig. Egyfelől a zenei tehetség kibontakozását: amint csellózni és gitározni láthattuk: aztán az ebbe fektetett munka termését itt, a gyülekezetben arathattuk le. Másrészt a futballpályán: a rendszeres tanár-diák meccseken egy ideig még azt gondoltam, jobb vagyok nála, de hamar be kellett látnom, hogy sokkal jobban focizik, mint én. Harmadrészt a történelemórákon: a dolgozatokban és a feleletekben mindig a lényegre írta le, mondta el. Többször átfutottam, hogy a tömör válaszban valóban minden benne van-e, nem kellene-e még valami más, de a legtöbbször rájöttem: nem lehet rajta fogást találni. E lényegre törő, sallangmentes gondolkodás vált a közöttünk elmondott prédikációiban is meghatározóvá. Köszönet ezért.

A kölcsönös tanítás és tanulás azonban nemcsak kettőnket összekötő élmény, hanem családjaink története is többször ért össze ekképpen. Feleségem, Széles Anna anyai nagyapja, Kiss István lelkész-

vallástanár tanította Zoli nagyapját az 1930-as évek elején a mezőtúri Református Gimnáziumban. Kölcsönösen nagyon szerették egymást, s a legidősebb Bertha Zoltán részben Kiss István hatására végzett teológiát Sárospatakon, ahol aztán a református (majd államosított) iskolában lelkész, tanár, tudós és festőművész volt. 60 évvel később, az 1990-es évek második felében én tanultam sokat Zoli édesapjától, Bertha Zoltántól és édesanyjától, Hajdú Csillától irodalomról és nemzetről, könyvekről és emberségről. A 2000-es évek elején én tanítottam Zolit, most pedig, két évtizeddel később iskolalelkészként ő fogja terelgetni a Dóczyban tanuló Janka lányunkat. E generációkon átívelő gondviseléséért adok hálát Istennek.

Nagytisztelőtű Úr! Kedves Zoli! Köszönetképpen és biztatásul az alábbi ígét szeretném átadni a magam és családom, illetve a gyülekezet nevében: „Hálát adok értetek Istennek mindenkor, azért a kegyelemért, amely nektek a Krisztus Jézusban adatott. Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben, amint a Krisztusról való bizonyágtétel megerősödött bennetek.” (1Kor 1,4-5)

Dr. Fazakas Gergely

CD felvétel

Foci és dicsőítés

Tudom, már sokan ismeritek Zolit, 11 év alatt nehéz volt nem megismerni őt, de megpróbálom ifis szemszögből is bemutatni, hogy mit jelentett az ittléte nekünk. Nehéz lenne megemlíteni mindent, viszont kiemelnék pár dolgot, amivel segítette az ifisek lelki útmutatását:

- közös éneklések/felvezetések,
- ifis alkalmakra előkészített vázlatok,
- évközi közösségépítő program megszervezése,
- táborok megvalósításában való részvétel.

Ezek mind olyan dolgok, amelyekkel hozzájárultál az ifisek Istennel való kapcsolatának megerősítéséhez. Kiemelnék két, számomra fontos programot, amelyek által lélekben épülhettem. Egyrészt a gyűlis focikat, amikor láthattam, hogy miként a mindennapi életben, úgy a pályán is te mindig ott voltál, számíhattunk rád, erőt adtál a nehéz helyzetekben, örömetlív tette a sportot, s ezért hálával tartozom neked. A másik pedig az Első Lépés zenekar, amelybe sokan beleszerettek. Hálásan köszönöm, amiért megbíztál bennünket, hogy legyünk a zenekar segítői, így veletek együtt élhattunk át rengeteg csodás pillanatot. Hiányozni fognak azok a pénteki alkalmak, amikor veled együtt dicsőíthettük Istent. Viszont tudom, hogy ez nem lezárás, csak egy új szakasz kezdete az életedben, így nyugodt szívvel engedünk el, a legjobbakat kívánva neked utadon, amelyet az Úr készített elő.

Az ifisek nevében szeretném megköszönni mindazt, amit értünk tétél, hogy ez a közösség fejlődhessen, megújuljon és jobbá váljon a te vezetésed alatt.

Mészáros Martin

Köszönjük, köszönjük, köszönjük!

Mikor megtudtam, hogy elmész a gyülekezetből, úgy éreztem, hogy valami örökérvényűnek és természetesnek hitt dolog szűnik meg. Hiszen végigkísérted az ifis éveimet lelkésként, majd a későbbi időszakot csoportvezetőként. Egy olyan csodás embert ismertünk meg, aki hiteles tudott maradni bármilyen élethelyzetben, és a példaképünké válhatott.

Mégis úgy érzem, hogy gyülekezetként, ifis közösségként vagy én személyesen sem fejeztem ki, mennyire hálásak vagyunk azért a sok áldásért, amit általad kaptunk. Köszönjük, hogy biztos pont voltál: bármilyen kérdéssel, kéréssel fordulhattunk hozzád. Köszönjük, hogy láthattunk téged nagyon erősnek és gyengének is. Köszönjük, hogy lehetett neked ellentmondani. Köszönjük a zseniális humorérzékedet, és azt, hogy a mi oldalunkról is benne voltál minden poénban. Köszönjük, hogy az ige üzenetét nemcsak le tudtad fordítani az ifisek nyelvére, hanem meg is mutattad, mit jelent aszerint élni. Köszönjük azokat a dolgokat, amelyeket nem is láthattunk, hogy megtörténtek: a beszélgetéseket személyesen vagy a Messengeren, amelyek átsegítettek minket egy-egy nehéz időszakon. Nekem is volt pár ilyen beszélgetésem veled. Az egyik alkalommal – hajnal 1 óra körül – azt írtad: „Egy lelkész mindig lelkész, nincs neki munkaideje.” Te valóban eszerint éltél köztünk.

Néha eljátszom a gondolattal, hogy milyen lett volna, ha korábban vagy később születek, máshová kerülök. Azonban nagyon örülök, hogy ekkor és ide születtem, mert 2010 és 2021 között Bertha Zoli lelkész volt a Nagyerdőn.

Gyuris Adél Kinga

Rájöttem...

A következőkre jöttem rá azóta, hogy Zoli a Nagyerdőn szolgált.

Amikor konfirmáltam és végre ifis lehettem, Zoli lett az ifivezetőm az első évben, így rájöttem, milyen jó ifisnek lenni, és az ifivezetés menő dolog.

Közösen kezdtünk zenélni a zenekarban, így rájöttem, milyen szuper jó csapatban játszani, ráadásul olyanokkal, akik szintén ugyanúgy lelkesednek, mint én.

Időközben barátokká váltunk, rájöttem, milyen jó, amikor barátainkkal együtt szolgálhatunk.

Amikor Mátéval ifivezetők lettünk, rájöttem, mennyire szükség van egy ilyen emberre, mint Zoli, aki összefogja a vezetőket, meghallgatja őket, segít nekik, ha kérdésük van. Amikor minden pénteken zenéltünk az ifis alkalmakon vagy akár az istentiszteleteken, rájöttem, milyen jó, ha van egy ember, aki motivál, vagy ha kell, nyaggat, hogy igenis jöjjenek, és csináljam lelkesen. Amikor Mátéval nehézségeink voltak, rájöttem, hogy Zoli nagyon jól hallgat és remek párkapcsolati tanácsadó.

Amikor házasodni készültünk, rájöttünk, hogy Zolinál nincs alkalmasabb ember arra, hogy minket összeadjon.

Amikor Szilász, az első kisfiunk megszületett, rájöttünk, hogy egy olyan csodálatos hitbeli vezetőt, keresztszülőt szeretnénk a gyerekünknak, mint amilyen Zoli, aki számos gyülekezeti fiatal példaképe és lelki vezetője.

Köszönöm, hogy rengeteget tanulhattam itt tőled, hogy motiváltál a szolgálatokban, bármikor fordulhattam hozzád. És amikor ezt írtam, rájöttem, hogy Zoliról nemcsak én tudnék így beszélni, hanem nagyon sokan mások is.

Hodossiné Farkas Erna

Parafrázis: Mt 25, 19

Hosszú idő múlva azután megjött ezeknek a szolgáknak az ura, és számadást tartott velük. Így szólt ahhoz, aki az öt talentumot kapta:

– Zoli! Lelkésznek tettelek a Nagyerdőn. Elvégezted a munkádát? Bent voltál hivatali időben? Felvetted a telefonokat? Válaszoltál az emailekre?

Zoli így felelt:

– Igen, Uram! Így tettem, sőt lelki-gondoztam a gyülekezeti tagokat, és új kiscsoportot indítottam Fiatal Felnőttek néven. Minden lehetőséget megragadtam a szolgálatra.

Ekkor az Úr így szólt:

– Egy másik talentumot is rád bíztam. Az ifjúsági munkát becsülettel elvégezted?

– Igen, Uram. Sőt, egész éves tematikát dolgoztam ki az ifikhez, és hetente segédanyagot küldtem az ifivezetőknek. Az ifik előtt bevezettem egy közös felvezetést és éneklést, amelyeken hétről-hétre 60-80 fiatal részt vett az átriumban.

Az Úr így folytatta:

– Kiváló sportérzéssel ruháztalak fel. Tudtál élni vele?

– Uram, minden tábori bajnokságot igyekeztem a legkomolyabban venni. Fociztam a lelkészválogatottban. Nyáron kerékpártúrát szerveztem az ifiseknek, métázást, frizbizést, röplabdázást. Ezzel próbáltam az ifis közösséget összetartani. A gyűlis focikra pedig kereső embereket is hívtam, hogy megnyerjem őket Neked! Az Úr kedvesen kérdezgette tovább:

– A zenélés talentumát bölcsen használtad? Zoli így válaszolt:

– Uram, minden pénteki ifi előtt dicsőítést tartottunk, és amikor lehetőséget kaptunk a zenekarral vasárnaponként szolgálni, akkor ezt mindig lelkesen vállaltuk.

Parafrázis: Mt 25, 19

Utánpótlás-csapatot is szerveztem Kiserdő néven, akikkel hétről hétre összejártunk próbálni. A Nagyerdei zenekarral sok-sok éven keresztül jártunk szolgálni az internátusba a fiatalokhoz, az öregek otthonába az idősekhez, a kórházba karácsonykor kántálni, és a Tiszántúlon mindenféle ifis napra zenélni és ígét hirdetni, mindezt teljesen ingyen, a saját költségünkön, hogy elvigyük az örömhírt minél több embernek. Alapítottunk egy gyülekezetektől független zenekart, az Első Lépést, akikkel minden héten próbálunk, dalokat írunk, amelyeket a rádióban játszanak, és a koncertjeinken több ezer ember előtt tehetünk vallást Rólad. Sőt, a közreműködésükkel írtam egy dalt, amely egy református fesztivál himnusza lett, és több-tízezer emberhez jutott el idáig.

Az Úr büszkén mosolygott, majd így kérdezte tovább:

– Hogyan használtad azt a lehetőséget, hogy ennyire mély barátságokat tudsz kialakítani?

– Uram, az emberi kapcsolataimban is téged teszek mércének. És hála Neked, képes vagyok szeretetben elsimítani a nézeteltéréseimet. És amikor Hodossi Máté barátom indulatoktól fűtve már a haját tépi, én akkor is tudok békekövet lenni, és a szeretetet hirdetni. És ezért nagyon felnéz rám! – mondta Zoli.

Ekkor az Úr így szólt hozzá:

– Jól van, jó és hű szolgálóm, a kevésen hű voltál, sokat bízik rád ezután.

Eddig Istennek íratlan ígéje.

Kedves Zoli, eszem ágában sincs búcsúzni, hiszen eddig sem a Nagyerdőnek dolgoztál, hanem az Úrnak! És ezután is ezt fogod tenni. Bármilyen változhat, de ez sose változzon!

Hodossi Máté

Szolgatársi köszöntő

Kedves Zoli! Az igehirdetésed két kifejezéséhez – mulandó és maradandó – kapcsolódva köszöntelek Judit néni nevében is. Az elmúlt 30 évre gondolva megjelenesz előttünk mint kisiskolás, konfirmandusunk, ifisünk, teológusunk, az utóbbi 11 évben pedig mint a lelkeszi munkatársunk. Az előtttem szólókhoz hasonlóan sok szépet és jót ismételhetnék. De inkább beszélek a maradandóról, vagyis az Isten országa építéséről, mert a mulandó is így kap igazi értelmet.

Hálát adunk Istennek a gyülekezetben végzett lelkeszi, zenei, ifjúsági szolgálataidért. Köszönjük mosolygós egyéniségedet. Különösen hálásak vagyunk a csapatban gondolkozásodért, az együttműködési készségedért.

Istennek hálát adva emlékezünk tehát, és Pál apostollal együtt mondjuk: „...örömmöm és koronám, így maradatok meg az Úrban!” (Fil 4,1) Immár Ágival és Borókával együtt. A jövőre nézve pedig kívánjuk, hogy tapasztald meg a zsoltár igazságát: „Milyen jó hálát adni az Úrnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel tízhúrú hangszeren és lanton, zengő hárfán!” (Zsolt 92,2-4)

Püski Lajos

Hálaadó istentisztelet

Hálaadás, nem búcsú

Ha valaki szerető családban nő fel, egy idő után természetessé válik, hogy szeretne hozzájárulni családja működéséhez. Én is szerető családban nőttem fel. Nemcsak a vér szerinti családomban, hanem a Krisztus vére szerinti családomban, a gyülekezetben is. Itt keresztelték meg, itt voltam gyermekórára, itt konfirmáltam. Itt voltam ifis. Aztán számomra is természetes volt, hogy itt lettem önkéntesen ifivezető, zenével szolgáló. De az már Isten különleges tervezése, hogy az egyetemet elvégezve itthon maradhattam dolgozni is, ide kaptam kirendelést. És most túlsorduló hála van a szívemben. A mindennapokért, amelyek úgy telhettek, hogy nem kellett a főnökeim miatt aggódnom, félnem, mert olyan családias légkörben lehettünk együtt, ami inspirált a fejlődésre. A türelemért és szeretetért, amit tőlük kaptam.

A kiscsoportokért: bibliaóra, ifik, ha helyettesítettem valahol, és ha lehet büszkeségnek mondani bármit a szolgálatban: a néhány évvel ezelőtt indított *Fiatalköre*.

Azért, hogy prédikálhattam sokaknak. De azért is, hogy sokakkal személyes beszélgetésekben, lelkigondozásban sírhattunk vagy nevehettünk együtt.

Hálás vagyok a barátokért, testvérekért. A családokért, akiknek az életében valamilyen nem hétköznapi eseménynél lehettem jelen és közvetíthettem Isten üzenetét, akár örömben, akár bánatban.

A zenéért, zenész társakért.

De az olyan alkalmakért is, ahol nem feltétlenül az Ige köré gyűltünk össze, sportban, játékban, mégis a Lélek általi közösségben. A táborokért. Különleges, hogy éppen idén kaptam kancsót is, fel sem fogtam elsőre, hogy valóban a 20. táborom volt. Öröm volt néha kilépni is a gyülekezetből, és Nagyerdei lelkészként szolgálni a falakon kívül is.

Hálás vagyok a családomért, akikkel együtt élhetjük meg itt hitünket. Itt ismertem meg a feleségemet, itt keresztelték Borókát, és reméljük, majd a következő gyermekeinket is!

Mindenkiért, az egész gyülekezetért, aki követte a fejlődésemet.

És hálás vagyok azért a szeretetért, melyet a köszöntő istentiszteleten kaptam, és melynek lelki mélységeit az ott kapott emlékkönyv is hordozza. És még annyi mindenért. Hála Istennek és hála nektek. Most máshol kaptam felkérést a szolgálatra. Sokáig vártam Isten útmutatását, melyet végül a táltumok példázata által kaptam meg. Ha valami személyesen rám bízatik, akkor kamatoztatnom kell a lehetőséget, így most új kihívás elé nézek. Nem búcsúzom, csak köszönetet mondok. Hiszen az otthonom itt van, csak a munkám lesz máshol.

Ezután is boldogan várom, hogy a közösségben, az alkalmakon együtt legyünk, kicsit most már másképp megélve mindazt, amiért eddig dolgozhattam.

Bertha Zoltán

Hálaadás

Táborból

Apák és nagypapák

Teremtésvédelem

Új beosztott lelkészünk

Debrecenben születtem, itt végeztem tanulmányaimat. Kisiskolás gyermekként nem jártam a Nagyerdei Gyülekezetbe, de a gyülekezet egy hitoktatót küldött, akinek szeretetteljes foglalkozásain megismerkedhettem Istennel. 2000-ben konfirmáltam a gyülekezetben, akkor lettem ifis, és mentem először táborba. Mindkettőt megszerettem.

Később istentiszteletekre is elkezdtem járni. Igyekeztem a gyülekezeti életben részt venni. Tagja voltam a nagy kórusnak, vagy éppen a tábori zenekarnak, a Matuzsálem ifi életét is próbáltam segíteni. A kapcsolatom a gyülekezettel 2011-ig volt szoros. Ezt követően, a fizikai távolság miatt, sokkal lazább szállal kötődtem a gyülekezethez. 2012 első felében ösztöndíjjal tanultam külföldön.

Feleségem Szabóné Kovács Márta, gyermek- és ifjúkorát Szerencsen és Bekecsen töltötte. A Sárospataki Református Gimnáziumban érettségizett, majd Pesten kezdte meg jogi tanulmányait.

Az első félévben jött rá, hogy nem ezen a pályán kell elhelyezkednie. A debreceni teológián évfolyamtársak voltunk. Egy félévet ösztöndíjjal tanult Kolozsváron, és önkéntes diakóniai évet töltött Londonban, ahol egy gyülekezet életébe kapcsolódott be.

Az egyetemi évek alatt aktívan vett részt a zenei és közösségi életben. Örömmel énekelt a Kántusban, a teológus kórusban,

fuvalózott a teológus zenekarban, vagy citerázott. A Nagyerdei Gyülekezetben a Matuzsálem ifi vezetésében vállalt szerepet. A Márta megszólítást szereti.

2012 nyaratól a segédlelkészi évünket Hosszúpályiban (Márta) és Mátészalkán (Pál) töltöttük. A segédlelkészi évet követően 2013 augusztusában házasságot kötöttünk a Nagyerdőn, majd elkezdtük közös szol-

gálatunkat Rakamazon, Nyírteleken és a Nyírségi Egyházmegyében. Hálásak vagyunk az ott töltött időért, mert Isten kegyelme gazdagon áradt ki ránk. Örülünk, hogy sok értékes emberrel ismerkedtünk meg, akikkel együtt tapasztalhattuk meg a gyülekezeti élet gazdagságát. Mivel nagyon szerettük a gyülekezeteket, ezért tőlük fájó szívvel köszöntünk el augusztusban. Az ott töltött nyolc év alatt születtek meg gyermekeink: Márton (2015), Sámuel (2017), András (2019). Legnagyobb fiunk idén kezdte meg tanulmányait a „Kistéka”-ban, második gyermekünk pedig a Babits utcai óvodába jár.

Szüleim a gyülekezeti kamarakórus aktív tagjai.

Jóleső érzés, hogy a gyülekezeti tagok első pillanattól kezdve szeretettel fogadtak minket. Reménységünk, hogy Istennek nagy tervei vannak Debrecenben, a Nagyerdőn is.

Szabó Pál

Bemutakozás: segédlelkészünk

A gyülekezet hatodéves exmisszus-gyakornok hallgatója vagyok. Sokak számára már ismerős lehetek, hiszen részt tudtam venni az idei gyülekezeti táborban, valamint korábban igehirdetési szolgálattal is bemutatkozhattam.

Többgenerációs lelkészcsaládban nőttem fel, először a nagyapám volt református lelkész, majd őt követte mindhárom fia a szolgálatban. Édesapám Jármiban, valamint Paposon, két nyírségi faluban végzi szolgálatait már 31 éve. Óvodába Jármiban jártam, majd általános iskolai tanulmányaimat is helyben folytattam.

A gimnáziumot a közeli városban, Mátészalkán végeztem, az Esze Tamás Gimnázium biológia-kémia tagozatán. A középiskola első három évében fogorvosnak készültem, de még éppen időben – engedve az isteni elhívásnak – váltottam, és az egyetemi jelentkezés során már csak a Debreceni Hittudományi Egyetemre adtam be a felvételi lapot.

Az egyetemen töltött öt év kihívások elé állított, mégis úgy érzem, egy nagyon családias, baráti légkör alakult ki az évfolyam tagjai között, ami a nehézségek során hatalmas segítséget jelentett számomra. Tudtam, bárkihez nyugodtan fordulhatok segítségért.

Az egyetem megkezdése után még mindig nem voltam teljesen biztos abban, hogy jó helyen vagyok-e, vagy képes leszek-e arra, hogy a sokrétű teológiai ismereteket elsajátítsam.

Azonban a fejlődés és a változás az utóbbi években sem maradt el.

Minél közelebb kerültem Istenhez, annál inkább éreztem azt, hogy még többet szeretnék megtudni az Ő akaratáról, tervéről. Így kezdtem egyre komolyabban érdeklődni a különféle tudományos olvasmányok iránt.

Azt mondhatom, hogy szinte minden részterület érdekelt a teológián belül. Így nehéz volt szakdolgozati témát választani, de végül az etikai-dogmatikai, rendszerező teológiai tudományok ragadtak meg leginkább.

A Nagyerdei Gyülekezetről korábban már sokszor hallottam tanáraimtól, évfolyamtársaktól, ennek ellenére nem ismertem igazán a gyülekezetet.

Azt azonban tudtam, hogy aki itt szolgálhat, annak komoly feladatai lesznek. Ugyanakkor befogadó közösségbe kerülhet, valamint egy tapasztalt, gyülekezetépítő mentorlelkész irányítása alatt szerezhethet jelentős, gyakorlati felkészültséget. Éppen ezért nagy öröm számomra, hogy a gyakorlóéveimet itt tölthetem el, mert azt gondolom, nagyon sok mindent tanulhatok, amit későbbi szolgálataim vagy tanulmányaim során tudok majd hasznosítani.

Szeretnék tudásomnak megfelelően mindent kihozni magamból, és Isten iránti hálával szolgálni az Úr dicsőségére és a gyülekezet javára.

Koós Máttyás

Méliusz születési éve

Méliusz Juhász Péternek, Debrecen egykori református püspökének szobra az Egyetem téren látható, melynek alapzatáról hiányzik születési éve, a halálának dátuma (1572) viszont pontosan olvasható. A bibliafordító tudós tizenegy év alatt tíz rész bibliafordítást készített el és publikált. A Jelenések könyve fordításának (1568) hasonmás kiadása megjelent (2017), ennek a bibliakiadásnak kísérő tanulmánya közli Meliusz püspök születési évét. Erre vonatkozóan a következőket olvashatjuk: „Méliusz Juhász Péter (1532–1572) püspök, bibliafordító, tanulmányíró munkásságának adója volt évszázadokon át a magyarországi református egyháztörténet írás. Tekintélyes kutatók figyelmét elkerülte, hogy az ifjú Meliusz Péter 1543-ban 11 évesen került Nádasdy Tamás udvarába (Botta István, 1978.52), vagyis eszerint születésének éve 1532-ben volt. Meg kell vallanom, hogy Meliusz Juhász Péter Jób könyvének (2008) és Sámuel, valamint Királyok könyveinek (2010) hasonmás kiadásánál magam sem vettem figyelembe Botta István említett adatát. Hála Istennek, hogy a reformáció 500. évében, a debreceni alkotmányozó zsinat 450 éves évfordulóján törlesztünk az adósságból, sőt ezáltal a feltárt és közölt adattal még fényesebben tündökölhet Károli Gáspár (1590), Balogh Ferenc (1866), Nagy Barna (1967) igazán biblikus, méltó értékelése Meliuszról”. Ez a szöveg olvasható a Jelenések könyve hasonmás kiadása (2017) 605. lapján. A hasonmás bibliakiadás készítője – e sorok írója – indítatva érezte magát éveken át, hogy e lap olvasóit tájékoztassa a debreceni, híres református püspök születési évéről (1532). Soli Deo Gloria!

Dr. Ötvös László

Klaus Douglass:

96 TÉTEL AZ EGYHÁZ JÖVŐJÉRŐL

73. AZ EGYHÁZ STRUKTÚRÁINAK RENDKÍVÜLI LELKI RELEVANCIÁJUK VAN.

74. FELELŐSEK VAGYUNK A STRUKTÚRÁKÉRT, AMELYEK KÖZÖTT ÉLÜNK.

75. EL KELL DÖNTENÜNK, HOGY MIT TARTUNK FONTOSABBNAK: AZ EGYHÁZ KÜLSŐ FORMÁINAK MEGŐRZÉSÉT, VAGY A TARTALMI MEGÚJULÁST.

76. AKI AZT AKARJA, HOGY AZ EGYHÁZ MARADJON MEG OLYANNAK, AMILYEN, AZ NEM AKARJA, HOGY AZ EGYHÁZ MEGMARADJON.

77. AZ OLYAN STRUKTÚRÁK, AMELYEK NEM SEGÍTIK A GYÜLEKEZETÉPÍTÉST, HÁTRÁLTATJÁK AZT.

79. A KOMPLIKÁLT STRUKTÚRÁK MEGBÉNÍTIK A GYÜLEKEZETEKET. A JÖVŐ JELSZAVA AZ EGYSZERŰSÍTÉS. AMI NEM MŰKÖDIK EGYSZERŰEN, AZ EGYSZERŰEN NEM MŰKÖDIK.

Szívárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református

Egyházköztség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 250 példányban

29. évfolyam 10. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Vakációs gyerekekét 2021.

